

## **A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év október hó 20. napján tartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

### **végzést:**

A több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év november hó 3. napján kelt 10.B.1378/2009/52. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.450 /tizenkettőezer-négyszázötven/ Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **Indokolás :**

A Fővárosi Bíróság 2010. november 3. napján kelt 10.B. 1378/2009/52. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166.§ (1) és (2) bekezdés f) pontja), ezért őt 5 évi és 6 hónapi fegyházbüntetésre és 6 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. A bűnjel jegyzék 1. és 2. tételszámai alatt lefoglalt kettő darab kést elkobozni rendelte, míg a 3. és 4. tételszám alatti bűnjelek, lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 564.850 Ft bűnügyi költség megfizetésére míg az ezt meghaladóan felmerült 19.800 Ft bűnügyi költség tekintetében akként rendelkezett, hogy azt az Állam viseli.

Az ekként kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg az ítélet ellen a vádlott fellebbezést jelentett be, és ugyancsak fellebbezett a védő is a jogi minősítés megváltoztatása és a büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 897/2009/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban részben megalapozatlan tényállást állapított meg mert az felderítetlen, hiányos és iratellenes (Be. 351.§ (2) bekezdés a, b és c pontok) észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság - bár

igazságügyi elmeszakértőket hallgatott meg - nem tisztázta, hogy a vádlottal szemben szükséges-e a Btk.75.§ szerinti kényszergyógyítás elrendelése. A szakértői vélemények közötti ellentéteket nem oldotta fel. Hiányos ugyanakkor az ítéleti tényállása (elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdése) mert az nem utal arra, hogy sértett1. kézsérülése összetapadt szélű haránt irányú metszett jellegű volt, amely sérülés éllel bíró eszköz használatára utalhat, és amely aktív védekezési sérülésnek felel, meg továbbá arra sem utal, hogy a sértett sérülései legfeljebb közepes erőbehatásra jöttek létre. Iratellenes ugyanakkor az első fokú ítélet 3. oldalának utolsó előtti bekezdésének azon megállapítása mely szerint a vádlott nagy erővel ütötte meg a sértettet a tarkóján. Ugyancsak iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása mely szerint sértett2-t a vádlott ököllel, nagy erővel ütötte arcon. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint ugyanis a sértett elmozdulás nélküli orrcsonttörést szenvedett, amely közepes vagy azt alig meghaladó tompa erőbehatásra utal.

A fenti hiányosságok a másodfokú eljárásban további szakértői bizonyítás felvételével kiküszöbölhetők.

Hiányos az elsőfokú ítélet tényállása a tekintetben is, hogy az elkövetés eszközeinek -a kettő darab késnek- a körül írása nem került rögzítésre az ítéleti tényállásban, holott azt a tárgyaláson történő felmutatással és a kések méreteinek rögzítésével tisztázni lehetett volna, ezért indítványozta tárgyalás tartását és azon a bűnjeltárgyak felmutatását, a kések méreteinek a rögzítését. A fentiekre figyelemmel indítványozta tárgyalás tartásán bizonyítás felvételét illetőleg újabb szakvélemény beszerzését a kényszergyógykezelésre vonatkozóan.

A Fellebbviteli tárgyaláson a védő a perbeszédében egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, hogy az elsőfokú ítélet hiányos, felderítetlen és irat ellenes emiatt pedig megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás több tekintetben életszerűtlen mozzanatokot is tartalmaz. A védői álláspont szerint védence nem tett olyan kijelentést, hogy a sértetteket meg akarná ölni, azt elismerte, hogy mindkettőt megütötte, de csak, azért mert tartott attól, hogy megtámadják őt. Elismerte azt is, hogy kést vett a kezébe de azt maga ellen kívánta fordítani és ekkor sértett1. a kés pengéjét megfogta, és maga felé fordította. Védence a bűncselekmény elkövetése idején 110 kg testsúllyal rendelkezett, erős fizikumú ember, aki ha valóban ölési szándéka lett volna, akkor azt végre is hajthatta volna. Nincs adat arra nézve, hogy védencét a sértettek életének kioltására irányuló szándék vezette volna. Az eredmény elmaradása is a szándék hiányát valószínűsíti. Mivel az elsőfokú ítélet az ellentmondásos tanúvallomásokon alapul és ki nem küszöbölhető megalapozatlansági hibáktól szenved elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta és új eljárás lefolytatásának elrendelését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte.

Az Ügyész a Fellebbviteli tárgyaláson tartott perbeszédében az írásbeli indítványában foglaltakat fenntartotta azt annyiban, egészítette ki, hogy indítványozta a vádlott terhére súlyosító körülményként értékeli, hogy a

bűncselekmény elkövetése idején büntető eljárás hatálya alatt állt tartás elmulasztása miatt. Egyébként az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást indokolási kötelezettségének is eleget tett és e körében kitért arra, hogy a vádlott védekezésével szemben miért az ügyben kihallgatott tanúk vallomása és a szakértői vélemények alapján állapította meg a tényállást. A vádlott bűnösségére okszerűen következtetett és törvényesen minősítette cselekményeit is. A vádlottal szemben alkalmazott büntetést az enyhítő szakasz alkalmazásával állapította meg annak további enyhítésére az ügyészség nem lát lehetőséget. Indítványozta az elsőfokú ítélet tényállásának a kiegészítését, illetve helyesbítését egyebekben az elsőfokú ítélet helyben hagyását.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában utalt arra, hogy a tanú még az előzetes letartóztatásban kerülését követően is jó volt a kapcsolatuk, leveleztek is egymással. Azóta a kapcsolatukat közös megegyezéssel megszakították. A tanú a fia befolyásolására tett reá nézve terhelő vallomást. Egyebekben csatlakozott a védő által előadottakhoz.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezésre tekintettel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdés alapján teljes terjedelmében felül bírálta. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a büntető eljárás szabályait alapvetően megtartotta azonban a tárgyalási jegyzőkönyv alapján megállapítható volt, hogy az ügyben érdekelt tanukat ugyan figyelmeztette eljárási jogaikra és kötelezettségeikre, azonban a vádlotthoz fűződő érdekeltégi viszonyaikat nem tisztázta. A bűnjelként lefoglalt kettő darab késnek, mint az elkövetés eszközének a tárgyaláson való felmutatása nem történt meg azok méreteit és jellemzőit nem vizsgálta és nem tette tárgyalása anyagává.

Ezek az eljárásbeli hiányosságok a másodfokú eljárásban orvosolhatóak voltak mert a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványának megfelelően az ügyben tárgyalást tűzött ki a Be.363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján, és bizonyítás keretében a bűnjelként lefoglalt kettő darab kést a tárgyaláson felmutatta és a tárgyalási jegyzőkönyvben, rögzítette azok méretét és azok jellemzőit. Megállapította, hogy a fogazott élű kés pengéje 11,5 cm, nyélhosszúsága 9,5 cm, teljes hosszúsága 21 cm, míg az elgörbült pengéjű kés, pengehosszúsága 11 cm, nyélhosszúsága 10,5 cm, teljes hosszúsága 22 cm.

Az Ítéltábla az érdekelt tanúk vonatkozásában a vádlotthoz fűződő érdekeltégi viszony tisztázásának elmaradásának tekintetében megállapította, hogy a tanú a nyomozati eljárásban történt kihallgatásakor a törvényes figyelmeztetéseket követően nem érezte magát elfogultnak és kijelentette, hogy élettársi vagy egyéb együttélési viszonya a vádlottal nem áll fent (nyomozati iratok 229. sorszám alatti tanú kihallgatási jegyzőkönyv 2. oldal) a későbbi kihallgatásai során sem érezte elfogultnak magát. A 13. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldalán rögzített adatokból megállapítható, hogy a tanú figyelmeztetése vastagbetűvel szedetten rögzítésre került, illetőleg a tanúnak az arra adott válasza is, hogy a figyelmeztetést megértett a jegyzőkönyvben a bíróság rögzítette. A tanú ugyanakkor kijelentette,

hogy sem, a cselekmény idején sem a kihallgatásnak időpontjában nem állt hozzátartozói viszonyban a vádlottal.

Hasonló megállapítás tehető a sértettek vonatkozásában is. Sértett1-et a nyomozati szakban tanúként hallgatták ki és ennek során a törvényes figyelmeztetések után tisztázták érdekeltségét, amikor is kijelentette, hogy bár az egyik sértett a fia, az ügyben nem érzi elfogultnak magát (nyomozati iratok 419. és 420. oldal első bekezdés). A 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv adataiból megállapítható, hogy a bíróság a tanút egyébként a törvényes jogaira és kötelezettségeire figyelmeztette és a tanúnak az erre adott válaszát is rögzítette. Sértett1. tanút a nyomozati eljárásban ugyancsak kihallgatta a rendőrhatalóság és a nyomozati iratok 377. oldalán elfekvő tanúkihallgatási jegyzőkönyvben tisztázták a vádlotthoz fűződő érdekeltségi viszonyát mely szerint nem áll érdekeltségi viszonyban a vádlottal, és nem érzi elfogultnak magát. A 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldalán rögzített adatokból megállapítható, hogy a tanút a törvényes jogaira és kötelezettségeire egyébként a bíróság kioktatta és a tanúnak az erre adott válaszát is a jegyzőkönyvben rögzítette.

Az előzőekben részletezett okirati bizonyítékok alapját tehát az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tanú, sértett2. és sértett1. tanúk érdekeltségi viszonyát ugyan a tárgyaláson nem tisztázta de a nyomozás során a nyomozóhatóság a tanúk érdekeltségi viszonyát tisztázta, mely alkalommal a tanúk nem érezték magukat elfogultnak, a tárgyaláson pedig a nyomozati vallomásban foglaltakat fenntartották. Erre figyelemmel az Ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csupán relatív eljárási szabályszegést követett el amikor a felsorolt tanúknak a vádlotthoz fűződő érdekeltségi viszonyát nem tisztázta azonban ennek a relatív eljárási szabályszegésnek az ítélet meghozatalára érdemi kihatása nem volt.

A vádlott által elfogultnak minősített mentős tanú érdekeltségi viszonyát a nyomozóhatóság a nyomozati iratok 465. elfekvő tanúkihallgatási jegyzőkönyv adatai szerint tisztázta és az elsőfokú bíróság az 52. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv tartalma szerint (2. oldal) ugyancsak tisztázta a tanú érdekeltségi viszonyát, aki kijelentette, hogy nem érzi magát elfogultnak, a vádlottal perben haragban, rokonságban nem áll és a törvényes jogaira és kötelezettségeire történt kioktatás szabályszerűen megtörtént az erre adott válaszát a bíróság a jegyzőkönyvben rögzítette.

A fentiekben eltérően az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság egyébként az eljárási szabályokat, megtartotta az ügyben részletes bizonyítást folytatott le ennek során a bizonyítékokat egyenként és összességükben megvizsgálta és mérlegeléseinek jogkörében eljárva, állapította meg a tényállást, amely azonban a Be.351.§ (2) bekezdés a) b) és c) pontjai szerint részben felderítetlen és hiányos illetőleg iratellenes volt ezért a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 352.§ (1) a) pontja alkalmazásával az iratok tartalma valamint a fellebbezési tárgyalás adatai alapján azt a következőkkel egészítette ki illetve helyesbítette:

- a vádlott személyi körülményeit (elsőfokú ítélet 2. oldal) azzal egészíti ki, hogy:  
„ A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2011. május hó 13. napján kelt 27.B.IX. 24.470/2011/6. szám jogerős ítéletével a tanú sérelmére megvalósított testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt 1 évi és 4 hónapi- a végrehajtás tekintetében 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A próbaidő tartamára elrendelte pártfogó felügyeletét. Az ítélet a vádlott által 2006. szeptember 23. napján, 2008. február 11. napján a 2008. március 16. napján és a 2008. július 12. napján elkövetett bűncselekményeket tartalmazza. (PKKB 27.B.IX.24.470./2011/6. számú ítélet.)

- az ítéleti tényállást azzal egészíti ki, hogy: az elkövetés eszközeül szolgáló kettő darab fanyelű kés közül az elgörbül pengéjű kés penge hosszúsága 11,5 cm , nyélhosszúság a10,5 cm ,teljes hosszúsága 22 cm, a recés élű kés penge hosszúsága 11,5 cm, nyélhosszúsága 9,5 cm , teljes hosszúsága 21 cm.

- az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a bántalmazás következtében sértett1. hátának jobb oldalán, a lapocka tájékon és a jobb kéz háti valamint a jobb kéz IV-V. ujjának felszínén felszínes hámsérüléseket, továbbá a bal kéz tenyéri felszínén, a kisujj párnán középponti magasságban elhelyezkedő összetapadt szélű, metszett jellegű felszínes lágyrész sérüléseket szenvedett, amelyek gyógytartama 8 napon belüli volt és amelyek legfeljebb közepes erőbehatásra jöttek létre (nyomozati iratok 221. oldal első bekezdése valamint 222. oldal második bekezdése alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény továbbá a 221. oldal negyedik bekezdése alatti szakvélemény). Egyúttal az elsőfokú ítélet 3. oldala utolsó előtti bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást mely szerint a vádlott nagy erővel ütötte meg a sértettet a tarkóján.

- az elsőfokú ítélet 5. oldalának első bekezdését azzal egészíti ki, hogy:  
„sértett2. a vádlott bántalmazása következtében arcának bal oldalán lágyrész sérülést és bevérzést valamint elmozdulás nélküli orrcsonttörést szenvedett el, amely közepes vagy azt alig meghaladó tompa erőbehatásra jött létre. A sérülést ököllel való ütés vagy nem túl nagy erejű rúgás is eredményezhette. Az orrcsonttörés gyógytartama 8 napot meghaladó, ténylegesen kb. 4 hétben határozható meg. (nyomozati iratok között 219. oldal második bekezdésében elfekvő orvosszakértői vélemény).” Egyidejűleg mellőzi a tényállásból azt a megállapítást mely szerint a vádlott ököllel, nagy erővel ütötte arcul sértett2-t.

Az Ítélet tábla mellőzi az elsőfokú ítélet 5. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatát, mely szerint a vádlott a cselekmény idején krónikus alkoholbeteg volt.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, mentesnek mutatkozott a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért azt az ítélet tábla így fogadta el másodfokú felülbírálatára alapjául.

Az elsőfokú bíróság az ügyben részletes bizonyítást folytatott le ennek során kihallgatta a tanukat, igazságügyi orvosszakértői véleményeket szerzett be meghallgatta a vádlottat és a bizonyítékokat mérlegelési körébe vonva állapította meg a tényállást. A bizonyítékok értékeléséről ítéletének 5. oldal 4. bekezdésétől kezdődően 14. oldalának 2. bekezdésével bezárólag számot adott. Az ott kifejtettekkel az ítéletábra is alapvetően egyetértett, mert az elsőfokú bíróság - eleget téve indokolási kötelezettségének- megalapozottan mutatott rá arra, hogy a vádlott védekezésével szemben a sértett tanuk vallomása a vádlott cselekményét észlelő objektív tanuk vallomása, az intézkedő rendőrök vallomása illetve az általuk készített jelentés tartalma valamint az orvosszakértői vélemények alapján, kétséget kizárólag megállapítható volt, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményeket elkövette. A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban azonban utal az ítéletábra arra, hogy a tényállásból mellőzni kellett egyes iratellenes megállapításokat. Ugyanis arra nézve nem merült fel adat, hogy a vádlott sértett1-et a tarkóján nagy erővel megütötte volna, mint ahogy arra sem, hogy sértett2-t az arcán ököllel, nagy erővel megütötte volna. Ezzel szemben a nyomozati szakban beszerzett orvosszakértői vélemények alapján megállapítható, volt, hogy a sértettek sérülése hogyan keletkezett azt milyen erőbehatás válthatta ki s hogy ezek gyógytartama mennyire tehető.

Mellőzni kellett továbbá a tényállásból az arra vonatkozó megállapítást is mely szerint a vádlott krónikus alkoholbeteg lett volna. E tekintetben az elsőfokú bíróság beszerezte Dr. Szabados Pál valamint a Dr. Nagy Ervin és szakértő társai által adott orvosi szakvéleményt. A tárgyaláson erre vonatkozóan a szakértőket megnyilatkoztatta és ennek során Dr. Szabados Pál és Dr. Nagy Ervin a szakvéleményüket fenntartották, ugyanakkor közöttük véleménykülönbség merült fel arra vonatkozóan, hogy szükséges-e a vádlott kényszergyógyítása (23. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy időközben a Btk. 75.§-a szerinti kényszergyógyítás a Btk.-ból kikerült, e jog intézmény megszűnt, azonban a szakértők véleménye közötti ellentmondást nem tisztázta. Ugyanakkor megállapítható volt, hogy arra vonatkozóan nem merült fel bizonyíték, hogy a vádlottnál az alkohol betegség megállapítható lenne, a szakértői véleménykülönbségre is figyelemmel, a kétséget kizárólag nem bizonyított tény a vádlott terhére értékelni nem lehet így a tényállásból a vádlott alkohol betegségére vonatkozó ítéleti megállapítás az Ítéletábra, mellőzte. Az ügyész egyébként a tárgyaláson a kényszergyógyításra vonatkozó indítványát visszavonta. (52.számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal)

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette. A törvénynek megfelelően állapította meg, hogy a vádlott az ítéleti tényállásban rögzített magatartásával megvalósította a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő, több emberen elkövetett emberölés büntettének Btk.16.§-a szerinti kísérletét. A sértett1. sérelmére elkövetett részcselekmény kapcsán helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a cselekményét egyenes szándékkal követte el. Tévedett, azonban amikor a sértett2. sérelmére

megvalósított részcselekményt eshetőleges szándékkal elkövetettként értékelte. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében kifejtettekre is - a vádlott esetében mindkét részcselekmény vonatkozásában az egyenes szándék állapítható meg. A vádlott ugyanis a sértett1. sérelmére megvalósított részcselekmény megvalósítása közben, mintegy annak folytatásaként támadt a helyszínen megjelent sértett2-re és azonos indulattól és szándéktól vezérelve, folyamatos cselekménysorozat eredményeként hajtotta végre sértett2-vel szemben is az ölési cselekmény kísérletét: kezében egy késsel, ölési szándékát hangoztatva ment a mentőautó ajtajában ülő sértett2. után és a mentő gépkocsiba menekülő sértett felé a késsel szűrő mozdulatokat végzett. Csak a szerencsés véletlen múlott, hogy ennek következtében sértett2. sérülést nem szenvedett. A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet 14. oldal utolsó előtti bekezdésében foglalt indokolást annyiban helyesbítette, hogy a vádlott a sértett2. sérelmére elkövetett cselekményt is egyenes szándékkal valósította meg.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket, amelyeket az Ítéltábla annyiban egészített ki, hogy a vádlott terhére további súlyosbító körülményként értékelte, hogy a cselekményeit az ellene tartás elmulasztásának vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárás alatt valósította meg.

Az egyébként helyesen számba vett bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben alkalmazhatónak látta a Btk.87.§-ának (2) bekezdésének a) pontjában írt enyhítő rendelkezést és ennek figyelembe vételével szabta ki a távoli kísérletet megvalósító vádlottal szemben a törvényi büntetési tétel alsó határát csekélyebb mértékben meghaladó szabadságvesztés büntetést.

A bíróság ítéletének 15. oldala 2. bekezdésében utal arra, hogy a Btk. 2.§-a alkalmazásával az elkövetéskor hatályban volt büntető jogszabályt vette figyelembe. Ennek indoklására azonban nem tért ki ezért az Ítéltábla utal arra, hogy a Btk. 2§ alkalmazására azért kerülhetett sor, mert a cselekmény elkövetésekor hatályban volt büntető rendelkezések a vádlott javára enyhébb elbírálást tesznek lehetővé, a cselekmény elbírálásakor hatályba lévő büntető rendelkezések viszont a vádlottra nézve egyértelműen hátrányosabb és szigorúbb elbírálást jelentenének.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott főbüntetés mértéke - az ehhez társuló közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel együtt - cselekményeinek tárgyi súlyával arányos büntetést jelent, alkalmasnak mutatkozik a Btk. 37.§ írt büntetési célok elérésére ennek enyhítésére az Ítéltábla nem látott lehetőséget.

Az ítélet egyéb rendelkezései, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések és a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezések törvényesek.

Az előzőekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.371.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

A Btk. 99.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

A Be. 338.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.450 Ft bünyügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen a Be. 386.§-ának (1) bekezdésének alapján további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2011. év október hó 20. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Hildenbrand Róbert sk.**  
előadó bíró

**Dr. Révész Tamásné sk.**  
bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.1378/2009/52. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.73/2011/14. számú végzése folytán 2011. október 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

**Budapest, 2011. október hó 20. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kukucska Erzsébet  
írnok